

DIJİTAL KÖYÜN MUHTARI KİM?

Yazar

Prof. Dr. Bilal YILDIRIM

ISBN: 978-625-382-280-4

E-ISBN: 978-625-382-281-1

DOI: 10.54637/vizetek.9786253822811

Copyright © Vizetek

Bu kitabın basım, yayım ve satış hakları Vizetek Yayıncılık Sanayi ve Ticaret Limited Şirketine aittir. Vizetek Yayıncılık'ın izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri, kapak tasarımı, elektronik, mekanik, fotokopi, manyetik, kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz.

Bu kitap, basılı ve elektronik (e-kitap) formatlarında yayımlanmaktadır. Kitap içeriğinin tüm sorumluluğu yazar(lar)ına aittir.

Yayın Tasarımcısı / Koordinatörü: Ferit RESULOĞULLARI

Mizanpaj: Ahmet TUNÇDEMİR

Baskı: Ankara | Nisan, 2026

Seyranbağları Mah. İncesu Cad. 10/2 Çankaya/ANKARA

Tel.: (0312) 482 00 11

Web: www.vizetek.com.tr

E-mail: vizetkeyayincilik@gmail.com

Yayıncı Sertifika No: 41575

Baskı: Vadi Grafik Tasarım ve Reklamcılık

Sertifika No: 47479

İçindekiler

Başlarken 1

Giriş

Karanlıkta İlk Yüzleşme | 7

Bölüm 1

Dijital Köyde Muhtar Seçimi | 21

Bölüm 2

Dokunmatik Yalnızlıklar | 41

Bölüm 3

Vitrindeki Yalnızlık ve Onaylanma Arzusu | 63

Bölüm 4

Kaybolma İçgüdüğü | 73

Bölüm 5

Olağan Şüpheliler ve Kaosun İçindeki Pusula | 83

Bölüm 6

Dijital Rönesans ve İnsan Kalma Manifestosu | 99

Son Söz

Sanal Araf'tan Hakikat Yurduna | 107

BAŞLARKEN

Anadolu'nun uçsuz bucaksız bozkırında rüzgârın ıslığı, binlerce yıldır değişmeyen tek ve en kadim şarkıdır. Kerpiç duvarları yalayan, kiremitleri titreten, bacalardan içeri sızıp ocaktaki ateşle dans eden o uğultu Hititlerden Selçukluya, Osmanlıdan Cumhuriyete kadar bu topraklarda yaşayan herkesin ortak hafızasıdır. O rüzgâr, bazen bir hasret türküsü taşır uzak diyarlardan, bazen de yaklaşan fırtınanın soğuk nefesini üfler yüzümüze. Ancak bugün, o kadim rüzgârın bile şaşkınlıkla izlediği, yönünü tayin edemediği bambaşka bir fırtınanın ortasındayız. Bu, pencereleri zorlayan, çatıları uçuran türden fiziksel bir fırtına değil. Bu, sessizce zihinlerimize sızan, evlerimizin en mahrem köşelerine kadar giren ve bizi, tarihin gördüğü en büyük, en sessiz ama en köklü dönüşüme zorlayan bir "*Dijital İklim Değişikliği*"dir.

Elinizdeki bu kitap, işte o rüzgârın hala hüküm sürdüğü, zamanın dışarıda ağır ve vakur aktığı, ancak içeride teknolojinin acımasızca hızlı ve hoyratça estiği bir kasaba evinde başlıyor.

Bu cümleyi yazdıktan sonra kitabı masaya bıraktım. Eskiden okur sayfayı çevirirdi, şimdi yazar ekranı yeniliyor. Okumanın bakıldığı bir çağda, yazmanın anlamını sorguladım.

Tarihçiler çağları taş, tunç veya demir diye ayıradursun bizler, yani bu satırları yazan ve okuyan nesil, keskin bir bıçakla ikiye ayrılmış bir zaman diliminin tam ortasında, o "*eşikte*" duruyoruz. Bir ayağımız hala toprağa basıyor, misafirperverliği, dokunmayı, bir dostun gözünün içine bakarak derdini anlatmayı, halleşmeyi arzuluyor. Diğer ayağımız ise fiber optik kabloların üzerinde, dijital bir boşlukta sallanıyor, sürekli onaylanmak istiyor, hiç

tanımadağı insanların ışıltılı vitrinlerinde gezmek ve kendi vitrinini parlatmak arzusunda.

Son eyrek asırda, insanlık tarihinin en sessiz gücünü yaşadı. Tarihteki büyük kavimler gücü gibi atlara binip, bavullarımızı toplayıp kağnılara yükleyip bir yerden bir yere gitmedik. Bedenlerimiz koltuklarda, ofislerde, metrob slerde, kafelerde veya köy kahvelerinde sabit kaldı. Ama zihinlerimiz, sınırlarını mühendislerin, davranış bilimcilerin ve kod yazarlarının çizdiği yeni bir ülkeye, "*Dijital Bir Köy*"e taşandı. Bu yeni ülkeye pasaportsuz, vizesiz girdik. Sınırdan geçerken kimse bize "*Nereye gidiyorsun?*" diye sormadı. Mek nsal bir zorunluluktan belki ama muazzam bir "*Duygusal Yakınlık*" doğururdu. Isınmak için birbirimize yaklaşmak, aynı çemberin etrafında toplanmak zorundaydık. O yirmi metrekairelik odada k s kalamazdınız, babanızla göz göze gelmemek, annenizin varlığını hissetmemek imk nsızdı. İnsanlar birbirine mecburdu ve bu mecburiyet görünmez bir tutkal gibi aileyi, mahalleyi bir arada tutardı.

Bugün ise evlerimiz kaloriferlerle, kombilerle ısınıyor ama ruhlarımız  řuyor. Artık ısınmak için bir araya gelmeye ihtiyaımız yok. Herkes kendi odasında, kendi kişisel konfor alanında, avucunun içindeki o soğuk cama dokunarak "*bağlanmaya*" alışıyor. Bedenler aynı çatı altında, aynı yemek masasında ama zihinler kıtalarca uzakta. Birbirine teğet geçen, birbirine dokunmadan yaşayan, birbirinin sesini duymayan, aynı evin içindeki hayaletler gibiyiz. Bu dijital g , sadece mek n algımızı değil, ahlak ve mahremiyet algımızı da kökünden sarstı. Bu topraklarda eskiden "*mahremiyet*" bir kale, "*tevazu*" ise bizi koruyan bir zırhtı. Mutluluklar "*nazar değer*" korkusuyla saklanır, acılar "*kol kırılır yen içinde kalır*" düsturuyla sessizce yaşanırdı. Sofradaki nimet yiyemeyene ayıp olmasın diye gizlenirdi.